

CHƯƠNG III

(phần một)

Bên ngọn đuốc đầu cháy sáng trong vách núi, Chơ Rớt lặng người nhìn pháp trường đã được bố trí sẵn. Hấn chốt hồi tưởng lại những sự việc đã qua.

Là một thanh niên của rừng núi, Chơ Rớt đã quen sống với cái buồn, cái rầy, cái cung, cái ná. Anh sống hiền hòa như bao thanh niên trong bản. Anh yêu, Hơ Mây, cô gái có gương mặt thanh tao, mái tóc dài bóng mượt như dòng suối lượn. Giọng nói của cô như tiếng hót líu lo của những chú chim rừng lúc ban mai.

- Hơ Mây!

Hơ Mây quay nặng nhọc bởi chiếc gùi đầy ngô trên lưng.

- Chơ Rớt! Anh cũng đi rầy đó à?

- Phải. Hơ Mây để Chơ Rớt gùi phụ cho đỡ nặng nghe.

Hơ Mây cười trong trẻo:

- Chơ Rớt cũng gùi nặng còn hơn Hơ Mây, làm sao mà giúp được.

- Nhưng Chơ Rớt làm đàn ông mà.

- Thôi. Có Chơ Rớt, Hơ Mây không còn sợ trời tối nữa. Chúng ta nghỉ một chút đi.

Lời đề nghị của Hơ Mây làm cho mắt Chơ Rớt sáng lên:

- Được. Được. Để Chơ Rớt phụ đỡ cái gùi xuống cho Hơ Mây nghe.

- Cái bụng Chơ Rớt thật là tốt.

Nhìn Hơ Mây hớn hở đưa tay lùa những ngọn gió chiều vào lòng, Chơ Rớt nắm lấy tay Hơ Mây bóp nhẹ:

- Hơ Mây! Cái bụng của Hơ Mây có thương Chơ Rớt không?

Hơ Mây giật nảy mình, rút vội bàn tay của mình về. Cô lắc đầu:

- Không. Hơ Mây chỉ xem Chơ Rớt như người anh em thôi

- Chơ Rớt muốn Hơ Mây bằng một tình khác, chứ không phải là người anh em.

- Chơ Rớt! Hơ Mây xin lỗi. Cái bụng của Hơ Mây đã dành cho người khác rồi.

- Người ấy là ai?

Chơ Rớt hỏi dồn dập:

- Chơ Rốt đừng làm cho Hơ Mây sợ. Hơ Mây không nói đâu.

Hơ Mây vội vã mang gùi lên lưng rồi chạy về thôn, Chơ Rốt gọi theo:

- Hơ Mây! Hơ Mây!

Hơ Mây nghe tiếng Chơ Rốt kêu càng chạy nhanh hơn. Chơ Rốt gặm rít qua kẽ răng:

- Kẻ đó là ai? Chơ Rốt này không thể thất bại như thế được.

Chơ Rốt lặng thinh tìm hiểu. Anh luôn quan sát theo dõi Hơ Mây. Một đêm trăng Chơ Rốt nghe tiếng kèn lá du dương mời gọi. Anh trở dậy, bước ra ngoài sân. Anh sững sờ nhìn Hơ Mây chạy từ trong nhà ra ngã vào vòng tay A Dính.

Máu nóng dồn ngược lên tim, Chơ Rốt dắt con dao vào người, lặng lẽ theo dõi hai người.

Nhìn A Dính và Hơ Mây say sưa tình tự, âu yếm bên nhau, Chơ Rốt như mất hết lý trí. Anh thét to lên rồi vung con dao lao về phía A Dính.

Hơ Mây kinh hoàng đẩy A Dính sang bên, con dao trong tay Chơ Rốt đâm sâu vào lồng ngực. Hơ Mây tắt thở trên mặt còn ngơ ngác không biết việc gì xảy ra.

A Dính ôm chặt Hơ Mây gào to:

- Hơ Mây! Hơ Mây!

Nhìn Chơ Rốt đứng chết sững, tay vẫn còn cầm cán dao trên ngực Hơ Mây, A Dính thét to:

- Chơ Rốt! Mày đã giết Hơ Mây rồi.

Chơ Rốt kinh hãi buông rơi cán dao:

- Không! Tôi không giết người. Tôi không giết người.

- Chơ Rốt! Mày phải đền tội

- Không! Không! Tôi không giết người

Chơ Rốt chạy vào vùng sâu ẩn núp tránh sự truy bắt của công an.

Lệnh truy nã anh phát khắp nơi. Trong rừng anh thu nạp những người trốn tránh pháp luật hoặc vô tình lọt vào tay thì một là ở lại, hai là chết. Dần dần những kẻ phạm pháp đều ngoan ngoãn dưới sự điều khiển của Chơ Rốt.

Chơ Rốt thở dài:

- Mới đó mà đã mười mấy năm rồi. Từ lúc còn là một thanh niên đầy nghị lực và sức sống ta đã trở thành một tên đàn ông già nua, một thủ lĩnh, giết người chẳng gớm tay. Vì ai? Chỉ vì đàn bà.

Chùng như quá bức xúc, Chơ Rốt gặm lên:

- Phải giết. Giết bọn đàn bà khốn kiếp đó.

Rồi Chợ Rót bật lên tiếng cười, âm thanh như đau đớn xót xa cho những gì mình đã mất.

Đã hai ngày qua, Phong, Duy, Tuyết cùng mọi người trong làng vẫn đi tìm Hồng, nhưng vô vọng.

Nhìn nét mặt chán nản hiện lên trên gương mặt mọi người, Phong động viên.

- Mọi người hãy cố lên, chúng ta không thể bỏ cuộc được.

Chùng như đã quen với sự việc này, dân trong làng dễ chấp nhận.

- Chắc là bị “Cô gái cõi cộp” bắt rồi. Có tìm cũng vô ích thôi.

Phong nhìn mọi người cố giải thích:

- Dân làng đừng tin vào những điều mê tín ấy nữa. Chúng ta hãy cố tìm ra sự thật.

- Đã mười mấy năm rồi. Chúng tôi phải hứng chịu sự trả thù của cộp. Các cô gái cứ lần lượt thay nhau đi, đâu có kiếm tìm được đâu.

Biết không thể thuyết phục được dân làng. Phong van bác Rô:

- Bác Rô! Cháu nhờ bác đem Tuyết về làng và trình báo với công an giữ cháu.

Ông Rô gật đầu:

- Bác sẽ làm hết sức mình.

Tuyết phản đối:

- Không. Em ở lại tìm Hồng.

- Nguy hiểm và vất vả lắm. Tuyết, nghe lời anh về với dân làng đi.

- Không. Em không về được. Một ngày chưa tìm ra Hồng là em không thể về.

Phong thở dài:

- Thôi được.

Dân làng kéo nhau về sau khi để lại cho cả bọn lương thực đem theo.

Duy hỏi Phong:

- Bây giờ chúng ta làm gì?

- Chia nhau đi tìm.

Duy bực dọc:

- Chia nhau đi tìm. Chia nhau đi tìm. Cậu không có một phương án nào khác sao?
- Chúng ta đang chờ sự hỗ trợ của công an.
- Sao cậu không báo cho công an sớm hơn.
- Dân làng sợ cọp trả thù nên ngăn cản mãi.
- Cậu mà cũng tin vào những điều huyền hoặc ấy sao?

Tuyết can ngăn:

- Các anh đừng cãi vã nữa. Chúng ta phải tìm cho ra Hồng biết đâu Hồng đi lạc, bị đói rồi ngất xỉu ở một nơi nào đó. Chúng ta hãy khẩn trương lên.
- Chúng ta hãy tiếp tục tìm đi.

Ba người lại chia nhau đi tìm Hồng. Tuyết vừa đi vừa nhìn từng gốc cây bụi cỏ xem có dấu tích gì của Hồng không.

Đến một căn chòi cao ẩn dưới gốc cây cổ thụ, Tuyết nhìn thấy một tia sáng lấp lánh dưới gốc cây. Cô vội vã nhặt lên rồi reo to:

- Anh Phong! Sợi dây chuyền này là của Hồng nè.
- Chắc là Hồng đã gặp nguy hiểm rồi, chúng ta phải làm sao đây?
- Mình tiếp tục tìm quanh đây xem có phát hiện được gì không?
- Đây là chiếc đồng hồ của Hồng nè.
- Đúng rồi. Mình theo lối này mà đi tìm đi.

Theo con đường nhỏ, hai người tiếp tục mò mẫm kiếm tìm. Bất thành linh Tuyết xây chân trượt xuống hố. Cô la to:

- Anh Phong!

Phong nhào đến ôm choàng lấy Tuyết kéo lại. Nhưng đã muộn. Cả hai rơi xuống một cái hố sâu. Tuyết lo sợ:

- Làm sao đây anh Phong?
- Tìm cách leo lên.
- Cái hố này rong rêu bám chặt, trơn quá, mình lại không có dây.

Phong đi vòng quanh hố chợt anh phát hiện ra một lối đi nhỏ vừa đủ một người đi:

- Tuyết có lối đi nhưng ....

Hiểu ý Phong, Tuyết vội nói:

- Có nguy hiểm mình vẫn phải đi. Bởi vì đó là con đường duy nhất mà.

Phong gật đầu:

- Anh đi trước, em theo sau. Bám sát lấy anh nghe.

Cả hai lần mò đi trong đường hầm đến một ngã rẽ trong hang núi, Phong nghe tiếng động lạ, hình như là tiếng ngân nga của một bài thánh kinh. Anh kéo Tuyết núp hờ vào một ngạch trong hang núi.

Sau khi bài thánh kinh đã hết, ánh sáng bỗng bừng lên khắp nơi. Cả hai kinh hoàng nhìn cảnh tượng kinh dị trong hang. Phía trên tảng đá cao, có một con cọp vằn vện đứng oai nghi, há mồm hung ác. Nhìn thật kỹ, Phong nói khẽ vào tai Tuyết:

- Đứng sợ! Cọp nhồi bông.

Một cô gái bị trói vào cột, một người mặc da cọp nhảy, phóng như điệu cọp quanh cô gái. Những người phía dưới quỳ sụp xuống lạy. Cô gái khóc lóc van xin:

- Các người hãy thả tôi ra đi. Tôi van xin các người mà.

Những gương mặt lạnh lùng, những ánh mắt tàn nhẫn vẫn nhìn cô. Trước cái chết cô gái gào lên thảm thương:

- Tôi van xin các người, hãy tha cho chúng tôi đi. Hãy tỉnh ngộ lại đi. Đây không phải là cúng tế thần linh, mà là các người đang gây tội ác.

Mặc cho cô gái kêu gào, người mặc bộ da cọp vằn thản nhiên đến bên bệ đá, giơ cao chiếc dao lên rồi từ từ hạ xuống.

- Đứng! Đứng mà!

Tuyết chợt tỉnh dậy gây ra tiếng động, Chơ Rốt đảo mắt nhìn quanh. Ánh mắt sắc lạnh của hắn chạm phải người Phong như một luồng điện cực mạnh.

Phong kinh hoàng xô Tuyết lên vai bỏ chạy.

- Bỏ em xuống đi anh Phong.

Biết Tuyết đã tỉnh hẳn, Phong đặt Tuyết xuống đất cùng nắm tay nhau chạy trốn.

Phía sau, đám thuộc hạ của Chơ Rốt đuổi theo sát. Chúng la to:

- Bắt nó! Đứng để nó chạy thoát.

Bước chân của Tuyết càng thêm hoảng loạn.

- Anh Phong! Chạy đi! Chạy về báo cho mọi người đi.

- Anh không thể bỏ em, Tuyết.

- Chạy đi. Nếu không chúng ta cùng chết vô ích.

Giữa lúc Phong chưa biết xử trí ra sao, thì Tuyết vấp rễ cây té nhào:

- Anh Phong! Chạy đi!

Bọn thuộc hạ của Chơ Rốt chỉ còn cách anh và Tuyết mấy bước chân.

Thấy Phong chần chừ, Tuyết gào lên:

- Chạy đi!

Tình thế bắt buộc Phong phải chạy nhanh để tìm cách cứu Tuyết.

Một tên trói Tuyết rồi ra lệnh.

- Đuổi theo thằng đó.

Như có một sức mạnh thần kỳ nào phù trợ, Phong chạy ra ngoài thật nhanh thoát ra ngoài cửa hang đến bìa rừng.

Lúc ấy, toán thợ săn vừa trở tới, họ nhận ra Phong.

- Anh Phong! Anh làm gì chạy dữ vậy?

Phong thở hổn hển đáp:

- Tôi phát hiện ra hang cộp nơi các cô gái mất tích bị giết. Bọn chúng đuổi theo tôi. Tuyết còn ở trong.

Một người trong bọn sốt sắng:

- Chúng ta vào hang cứu người đi.

- Không được. Bọn chúng có súng. Chúng ta về báo công an hỗ trợ đi.

- Đúng đó. Chúng ta hãy quay về đi.

Đám thuộc hạ của Chơ Rốt thấy đông người không dám đuổi theo, vội vàng về báo cho Chơ Rốt biết.

- Thủ lĩnh lĩnh, thằng đó chạy thoát rồi, chỉ bắt được con nhỏ này thôi.

- Vô dụng!

Chơ Rốt gầm lên:

- Một lũ vô dụng. Chỉ có một con nhãi và một thằng tép riu mà bọn bây cũng để cho nó thoát.

- Thủ lĩnh tha tội. Vì lúc ấy có một toán thợ săn xuất hiện cứu hấn nên chúng tôi phải rút lui không dám kinh động.

- Hừ! Càng ngày càng thêm tội tệ. Xem ra bọn bây không còn tác dụng nữa rồi.

Đám thuộc hạ của Chơ Rốt hoảng sợ nhìn nhau. Lời nói của Chơ Rốt như một bản án tử hình dành cho họ.

- Thủ lĩnh tha mạng.

Chơ Rốt xua tay:

- Bọn bây khỏi cần van xin nữa.

Cả bọn quỳ xuống lạy lia lịa:

- Xin thủ lĩnh tha mạng. Chúng tôi sẽ đòai công chuộc tội.

- E rằng tụi bay không còn thời gian để đòai công chuộc tội. Bọn cảnh sát sẽ đến đây tiêu diệt chúng ta sau khi thăng đó về đến làng. Thiếu sót của chúng bay là để cho đám người đó chạy thoát.

- Bây giờ chúng ta phải làm gì thưa thủ lĩnh?

- Đưa con bé đó vào đây.

Theo lời Chơ Rốt, Tuyết bị đẩy vào. Nhìn ánh mắt hung tợn của Chơ Rốt, Tuyết giật mình kinh hãi:

- Các ông định làm gì tôi?

- Hôm nay tao không có hứng thú giết người, bọn bây giữ nó lại làm con tin, bọn còn lại chia nhau tản mác mai phục ,khi bọn chúng đến cứ ngỡ chúng ta đã bỏ đi sẽ xông vào, chúng ta sẽ tiêu diệt bọn chúng.

Nghe âm mưu của bọn chúng, Tuyết hoảng sợ:

- Các ông đừng gây tội ác nữa.

- Cô em! Nên biết điều một chút đi. Ngoan ngoãn đi. Chờ bọn ta chiến thắng, cô em sẽ là món quà mừng công cho đám thuộc hạ của ta.

- Tôi sẽ tố cáo các người.

Chơ Rốt cười ngạo nghễ:

- Mà còn cơ hội sao con nhãi?

Nói xong, hắt nhét chiếc giẻ vào miệng Tuyết rồi ra lệnh:

- Chỉ một thăng ở đây giữ nó. Còn tất cả theo đúng kế hoạch mà hành động.

- Tuân lệnh thủ lĩnh.

Bọn chúng kéo nhau đi mai phục. Tuyết hoang mang lo sợ lẫn mệt mỏi. Cô ngã đầu vào vách núi thiếp đi. Tên canh giữ Tuyết không biết nghĩ gì, nhìn Tuyết bỗng lắc đầu ngao ngán.

Lê Trung ngã người trên chiếc ghế sofa nhắm mắt tận hưởng cái cảm giác sáng khoái trong người. Sáng nay, “sếp” vừa ký cho anh một giấy phép bảy ngày sa u khi đã phá xong vụ án một đường dây ma túy. Anh sẽ cùng Uyên Vân đi Nha Trang hít thở cái không khí nồng nồng của gió biển, sẽ cùng ngâm mình

trong làn nước biển buổi ban mai. Và sau đó là những nụ hôn ngọt ngào của cô nàng làm phần thưởng cho anh sau chiến công.

Chuông điện thoại di động lúc nào cũng gắn chặt với anh reo vang. Anh trầm nghĩ:

“Cha nội nào quái ác nhằm lúc này mà gọi điện. Chắc là lại có “độ nhậu” nữa rồi.”

Lê Trung lắc đầu ngao ngán cho cái đám bạn của anh. Là một chiến sĩ an ninh ngoại tuyến anh luôn có những cuộc tiếp xúc với nhóm “xã hội đen” bên ngoài.

Uyển Vân thường hay làu nhàu:

- Không khéo rồi anh cũng hư như họ mất.

Lê Trung vuốt tóc người yêu, giải thích:

- Nhiệm vụ mà. Không lẩn lộn như thế làm sao mà phá án.

Mãi suy nghĩ anh quên cả bắt điện thoại. Nghe tiếng chuông reo dồn dập anh bỏ những hồi tưởng của mình trở về thực tại.

- Alô.

- Sao? Định không nghe điện thoại à?

Lê Trung giật nảy mình đứng lên nghiêm chỉnh trong tư thế của một chiến sĩ.

- Báo cáo đại tá.

Bên kia đầu dây, một giọng cười hiền lành vang lên:

- Tôi không lấy cương vị thủ trưởng mà nói chuyện với cậu trong lúc này đâu. Cậu đang nghỉ phép à?

Giọng cười của sếp làm anh lo lắng:

- Có việc gì không thủ trưởng?

- Đáng lý ra thì tôi không dám làm phiền anh, nhưng...

- Thủ trưởng cứ nói... Em lúc nào cũng sẵn sàng làm nhiệm vụ.

- Tôi biết cậu lúc nào cũng năng nổ, nhiệt tình. Có một vụ án trong buôn làng Y, Họ đang nhờ sự hỗ trợ của ta. Các chiến sĩ ở đây thì đã phân công cả. Bắt buộc tôi phải nghĩ đến cậu.

- Chờng nào lên đường, thưa thủ trưởng.

- Mười phút sau xe sẽ đến đón cậu.

- Ngay bây giờ à?

- Phải. Chúng ta không còn thời gian nữa. Cậu nhớ bằng mọi giá phải bảo vệ con tin, bắt cho được nhóm người đang ở trong hang.

- Thừa thủ trưởng...Tôi có thể biết được tình tiết vụ án không?
- Lên xe, người của ta sẽ trình bày cụ thể cho cậu biết. Cậu chuẩn bị đi.
- Rõ! Thừa thủ trưởng.

Lê Trung buồn máy. Thế là đi toi chuyến du lịch, may là anh chưa điện cho Uyên Vân, nếu không thì mà dài cổ giải thích với cô nàng.

Anh không có thời gian để chuẩn bị. Quơ vội mấy bộ quần áo, đồ dùng cá nhân cho vào chiếc balô, anh đã sẵn sàng lên đường.

Tiếng kèn quen thuộc đã vang lên ngoài đầu ngõ. Anh chạy vội ra đường nhảy lên xe. Hai trinh sát quen thuộc nhìn anh mỉm cười:

- Rất hân hạnh được cộng tác với đội trưởng.
- Quý tha ma bắt các cậu.

Lê Trung lâu bầu trả lời Tuấn và Thuận. Họ là những chiến sĩ trẻ, xông xáo, nhiệt tình. Lê Trung tin rằng họ sẽ là những cánh tay đắc lực của anh.

- Thế nào? Vụ án ra sao?

Nghe Tuấn báo tình hình, Lê Trung cau mày:

- Như vậy là có hai cô gái bị bắt. Cấp trên lệnh cho chúng ta bằng mọi giá phải giải thoát nạn nhân, bắt sống bọn chúng. Các cậu phải hết sức thận trọng.

- Rõ!

- Phương án của chúng ta là phải bí mật đột nhập vào hang nắm rõ lực lượng của chúng bên ngoài, bên trong phối hợp hành động. Tôi sẽ chịu trách nhiệm vào hang, còn các cậu cùng công an địa phương sẽ ở bên ngoài hỗ trợ khi tôi ra hiệu bằng một phát súng.

- Rõ!

Xe chạy vào thôn. Ở nhà trưởng làng, mọi người đã tập hợp sẵn sàng. Bóng tối đã hiện về trong cánh rừng. Lê Trung triển khai kế hoạch cho mọi người nghe rồi ra lệnh:

- Chúng ta xuất phát.

Mọi người theo con đường nhỏ đi sâu vào trong rừng, từng nhóm...từng nhóm phân tán nhau tiến vào vây chặt hang núi.

Quá mệt mỏi, Hồng mơ màng chìm trong giấc ngủ. Đột nhiên, cô giật mình bởi tiếng gọi nhỏ vang lên.

- Hồng! Hồng ơi!

Trong bóng tối lơ mơ cô nhận ra Quốc đang lay gọi mình.

- Quốc! Anh Quốc phải không?

Quốc dùng ngón tay che miệng Hồng:

- Suyt! Nói nhỏ. Anh vào để giải cứu cho em đây.

- Làm sao ta rời khỏi nơi đây?

- Anh sẽ đưa em ra ngoài cửa hang, sau đó em chạy về làng.

- Có được không anh?

- Chúng ta phải liều thử xem. Đã hết cách rồi.

- Sao anh không cùng về với em?

- Không được. Anh là tội phạm, anh không thể về làng được.

- Chính quyền luôn khoan dung cho những người biết hối cải, quay về lẽ phải đường ngay.

- Nhưng anh không thể làm kẻ phản bội được. Anh đưa em ra ngoài rồi sẽ vào chịu tội với thủ lĩnh.

Hồng hốt hoảng:

- Hắn sẽ giết anh chết mất.

- Cái mạng của anh do người cứu. Bây giờ người có thể lấy lại bất cứ lúc nào. Em còn trẻ, tương lai còn dài, đừng bận tâm đến anh mà hãy trốn khỏi nơi đây, sau này đừng bao giờ đến đây nữa.

Hồng nghẹn ngào:

- Anh Quốc!

- Chúng ta không có thời gian nữa đâu Hồng. Anh cởi trói cho em xong rồi, mau theo anh rời khỏi nơi này.

Hồng cầm tay Quốc siết chặt:

- Anh Quốc! Bảo trọng...

Quốc lặng thinh, che giấu nỗi xúc cảm trong lòng. Lần đầu gặp Hồng, anh đã không kềm chế được lòng mình trước cái ánh mắt như cười pha lẫn một chút tinh nghịch lẫn bừng bình đó. Vì yêu Hồng, anh đã liều lĩnh giải thoát cho nàng.

Quốc lo ngại nhìn Hồng, cô đã gằn kiệt sức bởi mấy ngày giam giữ. Anh vừa dìu Hồng, vừa bảo:

- Cố lên Hồng.

- Đứng lại!

Một tiếng quát thật to vang lên làm mạch máu cả hai gần như đông cứng:

- Màý định đưa nó đi đâu?

Chơ Rốt xuất hiện, nòng súng trong tay sẵn sàng nhả đạn. Quốc bối rối:

- Tôi đưa Hồng ra bờ suối tắm một lát, cô ấy đã không chịu nổi nữa rồi.

Chơ Rốt cười to:

- Màý gạt được ai chớ đâu có gạt được thằng Chơ Rốt này. Màý định đưa nó đi trốn phải không? Vì bọn đàn bà mà màý định phản bội lại tao à?

- Không, thưa thủ lĩnh.

- Đừng nói nhiều. Tao sẽ bắn nát tim nó rồi tới màý.

- Đừng! Đừng thủ lĩnh.

Quốc nói như van xin.

- Xê ra! Nếu không thì đừng trách.

- Thủ lĩnh!

Bóng đêm bỗng bừng sáng vì một ánh chớp màu vàng, khẩu súng khạc đạn.

Quốc ôm lấy Hồng lăn tròn tránh đạn. Chơ Rốt vẫn tiếp tục bắn. Hồng hét một tiếng chói lói rồi ngã nhào xuống đất.

- Hồng!

Hồng loạng choạng đứng lên ôm lấy bờ vai, viên đạn đã ghim vào vai máu tuôn ướt cả cánh tay.

Hồng nói gấp gáp:

- Anh Quốc! Chạy đi!

- Không. Anh không thể bỏ em được.

Quốc bồng Hồng lên, mặt nàng tái mét hai mắt nhắm nghiền. Mũi súng của Chơ Rốt vẫn hướng thẳng về hai người.

Quốc nhắm mắt chờ viên đạn của Chơ Rốt bắn thẳng vào mình.

- Đưa nó trở vào hang.

Quốc thở phào, cơ hội sống của anh và Hồng vẫn còn. Quốc đặt tay lên vai Hồng:

- Cần phải cầm máu cho Hồng gấp.

Quốc nhủ thầm rồi xé toang chiếc áo trên người mình quấn chặt vết thương cho Hồng.

- Màý thương nó lắm à?

Quốc lặng thinh không trả lời Chơ Rốt. Chơ Rốt giận dữ gầm lên:

- Mày định đưa nó trốn thoát phải không?
- Thủ lĩnh hiểu lầm rồi.
- Hiểu lầm à?

Chơ Rốt găm gờ. Quốc vội giải thích:

- Thủ lĩnh giao nó cho em, nhưng mấy ngày nay người nó hôi hám quá, nên em định đem nó ra suối tắm rửa, chỉ có vậy thôi mà.

Chơ Rốt hoài nghi:

- Có thật không?
- Em đâu dám nói dối thủ lĩnh.

Chơ Rốt suy nghĩ một lúc:

- Tạm thời tao tin chú mày. Chú mày có biết trong đám thuộc hạ người mà tao tin cậy nhất là chú mày...

- Thủ lĩnh! Em đâu dám phụ lòng ưu ái của thủ lĩnh.

Chơ Rốt đưa tay chỉ vào Hồng:

- Nếu mày thích nó, tao cũng không hẹp hòi gì, nhưng chú mày nhớ phản bội tao thì chỉ có một con đường chết mà thôi.

Quốc lăm lét:

- Thủ lĩnh! Em không dám đâu.

Chơ Rốt ra ngoài cửa động quát to:

- Tư Thông đâu?

Một gã áo đen chạy vào:

- Thủ lĩnh gọi thuộc hạ.

- Mày hãy ở đây phụ thằng Quốc canh giữ con này. Thế nào bọn công an cũng mò lên đây. Sa vào tay bọn nó, chúng bay chỉ còn nước ôm bản án chung thân trong trại cải tạo mà thôi.

Chơ Rốt nói xong, quay lưng bỏ đi. Gã áo đen có cái tên là Tư thông lăm li đi ra ngoài cửa hang canh giữ. Quốc nhìn Hồng, lắc đầu tuyệt vọng.

Hồng hiểu được cái nhìn của anh. Cô cũng đang cùng cực tuyệt vọng. Cô ôm vai kêu lên đau đớn.

Máu từ vết thương túa ra thấm qua hết chiếc áo của Quốc. Hơi thở của cô như yếu ớt hẳn đi rồi ngất lịm.

Quốc kinh hoàng lay gọi:

- Hồng! Em tỉnh lại đi Hồng.

Hồng như thấy mình chơi vui vào một khoảng hư không nào đó. Hồn cô bay về một khoảng trời mênh mông, bốn bề đồng lúa vàng rực vây quanh. Và mẹ, mẹ cô với tấm lưng gầy cằn cù, làm lũi thân cò nuôi cô thành tài.

Trong cơn mê cô thầm thì:

- Mẹ! Con đã về bên mẹ rồi đây.

Theo sự mô tả tỉ mỉ của Phong và được bóng đêm dày đặc đồng tình che chở, Lê Trung bò đến gần cửa hang mà không bị phát giác.

Bằng một thế võ bí hiểm, anh hạ gục tên gác cửa không mấy khó khăn. Kéo hẳn vào một góc cây, anh vội thay bộ đồ đen cùng chiếc khăn trùm đầu của hẳn rồi cầm lấy cây súng đứng gác trước cửa hang.

Chờ một lúc khá lâu, anh thấy từ trong hang một bóng đen đi ra. Anh vội ngồi bện xuống đất ôm bụng rên.

- Mày đau bụng hả Long?

Lê Trung mừng thầm trong lòng:

- Thì ra gã khi nãy tên Long.

Lê Trung giả bộ rên rỉ. Anh nói như đứt quãng:

- Tao đau bụng quá.

- Sao mày không kêu tao thế?

- Tao sợ công an đến nên không dám vào sợ không ai báo động.

- Thôi, mày vào đi.

Lê Trung ôm bụng lom khom đi vào hang. Từng bước... từng bước anh bước vào hang ổ của địch.

- Ê!

Tim Lê Trung như muốn ngừng đập. Hẳn phát hiện ra anh chăng? Lê Trung cố bình tĩnh anh nắm chặt khẩu súng trong tay áo sẵn sàng chiến đấu.

- Gì vậy?

- Chai rượu thuốc tao để trong hộp tử mày uống vào một chút là hết ngay.

Lê Trung thở phào nhẹ nhõm:

- Biết rồi!

Từng phút một trôi qua, Lê Trung lần mò vách đá đi sâu vào trong hang một cách thận trọng và cảnh giác...

Ở ngoài cửa hang, Phong và Duy sốt ruột lo lắng. Cả hai bàn bạc với nhau.

- Mình đi theo bờ suối đột nhập vào hang xem xét tình hình, có thể giúp đỡ gì anh Lê Trung không?

Nghe Phong nói, Duy gật gù:

- Phải đó. Mình cứ ở chờ mãi ngoài đây cũng không phải là cách đâu.

Cả hai cùng tiến vào cửa hang theo con đường đi ở bờ suối. Trong bóng tối, cả hai như thằg mù chệch choạng bước đi. Phong không dám pha đèn pin vì sợ bị phát hiện. Lá khô dưới chân sột soạt như tổ cáo những bước đi của hai người, sự căng thẳng làm mồ hôi vã ra như tắm.

Bỗng Phong nhìn xuống phát hiện ánh sáng tỏa ra từ một cái hang. Anh nói nhỏ vào tai Duy:

- Chú ý đã đến hang rồi.

Trong bóng đêm, cả hai lần theo vách núi tiến tới, chốc chốc phải dừng lại nghe ngóng những tiếng động của những cành cây khô gãy.

Phong nhận ra Chơ Rốt, kẻ đã giết cô gái tể cạp trong hang cùng đám thuộc hạ đang vây quanh một cô gái mê man nằm dưới đất, cánh tay phải đầy máu.

Phong rí tai Duy:

- Hồng bị thương rồi. Làm sao cứu Hồng đây?

Duy im lặng. Bởi hiện tại anh chưa tìm ra cách gì. Từng phút một trôi qua...Bất chợt Duy nghe ngọ nguậy trong bóng tối. Từ ánh sáng trong hang hắt ra, Duy nhìn thấy một con trăn dài đang cuộn tròn siết chặt chân anh.

Duy run rẩy hét to:

- Phong! Cứu tôi với.

Tiếng la của Duy đã tổ cáo hai người. Lập tức những nòng súng lạnh ngắt chĩa thẳng vào hai người.

- Giơ tay lên!

Ngay lúc ấy, một bóng đen xuất hiện và viên đạn bắn ra khỏi nòng. Một ánh chớp lóe lên, viên đạn bay qua bàn chân Duy rạt rạt.

Duy giơ cao hai tay lên và đưa mắt nhìn con trăn. Nó vẫn nằm cuộn tròn dưới chân nhưng cái đầu đã bị bắn nát bét.

Hành động đầu tiên của Duy là nhảy người ra khỏi con trăn. Giọng Lê Trung vang lên anh cố kéo dài thời gian sau khi đã nổ súng ra hiệu cho lực lượng bên ngoài vào hỗ trợ.

- Đứng im! Các anh đã bị bao vây. Buông súng xuống, đầu hàng đi.

Sự việc chỉ xảy ra trong nháy mắt, Phong và Duy đã thoát ra sự nguy hiểm. Anh nghe lệnh của Lê Trung.

- Thụt lùi lại ra ngoài cửa hang, bình tĩnh có chúng tôi bảo vệ.

Phong và Duy thụt lùi ra ngoài. Hai nòng súng chia thẳng vào hai người bóp cò.

- Đùng! Đùng!

Hai tiếng nổ vang lên. Phong và Duy nhắm mắt chờ cái chết đến với mình, bởi hai người biết rằng một mình Lê Trung không thể bảo vệ nổi cả hai người.

Bốp! Bốp!

Hai khẩu súng rơi xuống đất. Hai gã áo đen ôm cánh tay rú lên.

Một cú bắn tuyệt đẹp, Lê Trung cùng một lúc dùng hai tay bắn hai khẩu súng trúng chính xác mục tiêu.

Chơ Rốt gầm vang:

- Bọn khôn nạn! Hãy ra đây, đừng núp trong bóng tối mà giở trò nữa.

Giọng Lê Trung vẫn vang lên chiêu dụ kéo dài thời gian bởi anh có lợi thế đang ở trong bóng tối, kẻ địch ngoài sáng. Lực lượng yếu, bọn chúng đông người, anh chỉ có một, phải dùng kế nghi binh.

- Đầu hàng đi! Các anh đã bị chúng tôi bao vây, chỉ cần một chút kháng cự đạn sẽ ghim vào đầu các anh.

Chơ Rốt hoang mang thảm nghĩ:

- Tình thế bất lợi cho mình. Không biết bọn chúng có bao nhiêu người?

Lúc đó, lực lượng bên ngoài đã vào hỗ trợ. Các nòng súng lên nòng kêu sắc lạnh.

Tất cả những người trong hang đều đi ra ngoài, Duy vội chạy đến bên Hồng, cô ngất xỉu nhưng máu không còn chảy nữa. Duy lấy con dao nhỏ cắt một cánh tay áo đầm máu của cô.

Vai cô bị trúng một mảnh đạn, tuy xương không gãy những mất máu khá nhiều. Duy lo lắng:

- Trong tình trạng này, làm sao cấp cứu cho Hồng đây.

Duy bế Hồng lên, hy vọng duy nhất là thoát khỏi nơi đây để săn sóc vết thương cho cô.

Bên ngoài tiếng súng nổ vang lên, nhiều tiếng kêu thảm thiết vang lên, bọn áo đen ngã gục.

Lúc Duy bế Hồng ra đến cửa hang thì cũng là lúc Chơ Rốt, Tư Thông và Quốc thụt vào.

Chơ Rốt quát vang:

- Ta ra lệnh cho các người ngoài kia bỏ súng xuống. Nếu không ta bắn nát sọ hai đứa này.

Tiếng Lê Trung vang lên một mệnh lệnh:

- Bảo vệ nạn nhân!

Chơ Rớt cười vang:

- Bọn bây ở ngoài làm sao mà bảo vệ nó trong hang được. Hôm nay bọn nó phải chết!

Lê Trung la to:

- Chơ Rớt. Đừng làm bây nghe. Có thể thương lượng mà.

- Thương lượng như thế nào?

- Chúng tôi sẽ để các anh tự do ra ngoài nếu các anh thả hai người đó.

Thấy Chơ Rớt lưỡng lự, Tư Thông la to:

- Thủ lĩnh. Đừng tin bọn nó. Bên kia hang còn có một con tin, thủ lĩnh hãy khống chế nó mà bảo vệ mình. Ở đây chúng tôi lo.

Chơ Rớt nhìn Tư Thông gật đầu. Lúc thập tử nhất sinh mới biết lòng trung thành của thuộc hạ, Chơ Rớt nhìn Quốc lo ngại. Quốc hiểu được cái nhìn ấy, vội nói:

- Thủ lĩnh yên tâm. Chúng tôi sẽ bảo vệ thủ lĩnh đến hơi thở cuối cùng.

Không trả lời Quốc, lần vào hang kế bên.

Tư Thông buộc Duy phải để Hồng xuống đất, hấn ra lệnh cho Quốc:

- Trói nó lại.

Sợ Tư Thông nghi ngờ sẽ khử ngay Quốc vội trói Duy lại theo lệnh hấn.

Tư Thông dùng sợi dây quấn quanh cổ Hồng rồi ra lệnh:

- Tất cả bỏ súng xuống, nếu không tao siết cổ nó.

Lê Trung đã tiến đến cửa hang, anh thận trọng nép người vào mỏm đá, căng mắt chờ Tư Thông sơ hở để hành động.

Bất ngờ Quốc đứng sau lưng đá cây súng văng khỏi tay Tư Thông. Tư Thông sững sờ:

- Quốc! Mày phản bội à?

Tiếng nói chưa dứt thì một tiếng nổ vang lên. Tư Thông nẩy người lên, rồi gục xuống, mắt vẫn còn mở to kinh ngạc.

Nòng súng của Lê Trung chĩa vào Quốc:

- Bỏ súng xuống đầu hàng đi!

Quốc quay ngược cây súng chĩa vào đầu mình. Anh nhìn Hồng mỉm cười, ước nguyện cuối cùng của anh là cứu được Hồng, anh đã phản bội tổ chức phải tự xử thôi.

Ngón tay anh chưa kịp đưa lên cò thì một tiếng nổ vang lên. Quốc ôm tay đau đớn cây súng văng xuống đất.

Lê Trung cùng các chiến sĩ ập vào hang. Quốc gào lên:

- Tại sao các người không để cho tôi chết?

Lê Trung nghiêm nghị bảo:

- Chết đâu phải là cách đâu. Anh có thể hỏi cái về với người thân để làm lại cuộc đời mà.

- Tôi có thể sao?

- Chính sách khoan hồng luôn dành cho những người thành tâm hối cải.

Quốc ôm đầu:

- Hãy cứu tôi! Hãy cứu tôi!

- Anh yên tâm theo chúng tôi về đi.

Rồi anh ra lệnh cho các chiến sĩ công an địa phương.

- Các anh hãy đưa hai người đi cấp cứu. Số còn lại ở đây cùng chúng tôi đi cứu một cô gái nữa.

- Vâng.

Hồng và Quốc được đưa đi cấp cứu, Phong lo lắng hỏi Lê Trung:

- Liệu tên Chơ Rốt có làm hại gì Tuyết không?

- Tạm thời thì chưa. Chơ Rốt còn phải lợi dụng Tuyết để làm con tin bảo vệ mình. Anh yên tâm đi.

- Có khi nào hắn liều lĩnh không?

- Kinh nghiệm với bọn tội phạm cho tôi thấy rằng không. Chúng vẫn là kẻ tham sống sợ chết. Bọn chúng phải chừa cho mình một lối thoát chứ.

- Chúng ta phải làm cách nào để cứu Tuyết.

- Bọn tội phạm lúc nào cũng liều lĩnh ngoan cố. Nhưng lúc nào cũng thất bại trước sự ngoan cường, gan dạ và thông minh của ta. Tôi tin rằng chúng ta sẽ diệt được bọn chúng, giải thoát cho nạn nhân.

Phong nhìn Lê Trung đồng dạng nói. Anh thật sự kính phục trước nghĩa cử của người chiến sĩ công an, vì bảo vệ cho dân mà quên đi bao nguy hiểm cho bản thân mình.

Tin tưởng, anh chỉ còn biết tin tưởng mà chờ đợi tài năng xuất chúng của các anh để giải thoát cho Tuyết.

- Tuyết! Ráng chờ nghe.

Ước gì anh có được phép thuật “nhập khẩu truyền âm”, để nói với Tuyết bao điều.